

אלו מציאות פרק שני בבא מציעא

יודן. וכן שאר נהרות ומגה זה על יד היקדן היה יושב: נלמדים מוויין. ובחוקה נעלה הימנו ומעיקרל דע ומייאש: שטף נהר קוריו. של זה ומלאך אחר: הרי אלו כו'. ה"ג הרי אלו של מפני שפניאשו צעלים. דכל שטיפת נהר סקורות ענים ואזנים הבעלי ידעו זה מיד דיש לה קול: ה"ה סממא. הא

אם היתה אצידה אחרת שאין לנו לומר שדעו הצעלים לא הויה של מולאה. קפיה לרבה: כשיכול להציל. ודכוחה מנתיאשה אחרת דבר שיש צו סימן דיכול לימן סימן ולטול מודינה זה דמיצב להחזיר: אפילו אין מרדפין נמי. דסמכי האללה דלמחר וליומא אחרתא ולא מייאשי: ע"י הדחק. ואם לא ימהר להציל לא ילילו הלכך אין מרדפין אפקודינהו דהא דעו ולא היללו: שלא מדעת. צעלים: וליקט. לזוך צעל הצית: ואם חושש. צעל הצית ומקפיד על מה שעשה זה: משום גול שתרס מרומתו בלא רשותו: כלך אלל יפות. היה לך לילך אלל יפות למת מתין לכהן: לא הוה ידע. אלמא כיון דלכי ידע דניחא ליה אמרינן מעיקרא נמי ניחא ליה ולענין יאוש נמי כיון דלכי ידע מייאש מעיקרא נמי הוה יאוש: אסם גס אסם. כן תרימו גס אלס מהכא וקפא לן: שטוחו כן אלס כמותו לתרומה שהשליח שתרס מרומתו תרומה. וכיון דשליחות מהכא נפקא לן על כרחק שלוחס דומיא דאחס צעין: אף שזוחס לדעסס. שהצעלים מינוהו שליח: נופססל. פרס: לא אלל דגול ינינה שהצעלים לא ידעו: אס נמלאו יפוס כו'. אלמא גלי דעמיה דניחא ליה. ה"ג גלי דעמיה דניחא ליה צמה שנתן לנו: לא אמרו כלך אלל יפוס. דהוה גלוי דעת אלל לענין תרומה: ועדו הטל עליהן. המעלה פידימוי לגג וירד עליהן הטל: ושמה. צטל שירד עליהן: הרי זה בני יוסן. ועכשו לטומאה מעתה ועד עולם: נגשו. עד שלך ממאן: אע"פ ששמה. עכשו צטל שירד עליהן: אין

מה שנתן נתן. א אמיל כר' דלמחר צפרק הגול [צתרא] (ב"ק דף קד.) סתם נגב וגולן הוה יאוש צעלים: שטף נהר קוריו ועציו ואבניו. ה"ג אס נתיאשו הצעלים הרי אלו של וז"ל דמייירי ביכול להציל בקל אס רודף צשעת שטיפה: דלי ללו הוה כחוטו של יס שאבדו ממנו ומכל אדם ועל זה לא היה אומר הא סתם לא אלל איירי ביכול להציל בקל צשעת שטיפה ואפילו אין צהן סימן ולפי שיעבדן עקולי ופשוירי ויקסם ש ואפי' יקדמו אחרים ויקחו ויחזירו לו לפי שניכר שהוא צעלו לפי שרדף מיד וס"ד דמייירי דאס לא רדף מיד צשעת שטיפה שלא יעוד כלל להציל כדמוכח שטיפה לפי שיקחום אחרים כשיעבדום עקולי ופשוירי ולא יחזירו לפי שאין צהן סימן ור"פ אס נתיאשו הצעלים דהיינו שהיו שס צשעת שטיפה ולא רדפו: ואפילו אומרים שאין מתיאשים אין צכך כלום דודאי הן מתיאשים בלשן הא סתמא שלא הוה צעלים צשעת שטיפה ולא נתיאשו עד שדעו הצעלים ששטפה נהר ואז כבר אינו יכול להציל לפי שאין צו סימן לא דכשמלאן באיסקורא אחא לדיה יאוש שטיפה לא ידעו צעין אלמא יאוש שלא מדעת לא הוה ידעין ומשני: ביכול להציל אפי' אחר שטיפה כגון שיש צאצידה סימן שהצעלים אינן מתיאשין כשידעו: ופריך אי הכי אימא סיפא ואס הוה הצעלים מרדפין כו' מלי אריא מרדפין אפילו הוה צעלים שס צשעת שטיפה ולא רדפו: נמי יחזירו: ומשני ביכול להציל אחר שטיפה ע"י הדחק: דלע"פ שיש צו סימן צטורח יכול להציל לפי שימרחקו הרבה שנהר מוליך צצחוק: ולכך אס היה צשעת שטיפה ואינו מרדף ודאי מתיאש כיון שעמה יכול להציל בלא דוחק ואינו מלי"ל: אלל אין הצעלים צשעת שטיפה יחזיר כשירדו הצעלים לא יתיאשו: ויזילו על ידי הדחק: וא"י ממלן הא סתמא חייב להחזיר דלמא נתיאשו אחא לאפוקי שהיו שס ורדפו דמיצב להחזיר: וי"ל דל"כ לא לימני אס נתיאשו אלל למני סתמא שטף נהר קוריו עזי ואזניו הרי אלו של דפשיטא דלא מייירי צצדו צשעת שטיפה דלא קתי סיפא דאס הוה הצעלים מרדפים טעמא דמרדפין הא סתמא הרי אלו של דלעולם נימא דהוא דרין סתמא דיחזיר ולא נקט מרדפין אלל לאפוקי שהוה הצעלים צשעת שטיפה ולא רדפו וע"י סיפא ידעין דמייירי צאין יכול להציל אלל כש"י דגרס מפני שנתיאשו הצעלים ששטפה לישנא דאפילו סתמא נמי מייירי: ה"ג גרסינן ה"ג מסתברא דלי לא שוייה שליח ולא גרסינן ותקצרא: א"י יש יפות מהן תרומתו הוה יחא ליה דאין מן היפות כדאמרין לעיל (דף קב:) גבי דבר שיש צו סימן דאפילו לרבה חייב להכריז דלע"פ דהשתא תרומתו תרומה. וא"י דצפרק אלמנה ניזונית (בבא מציעא דף קט:) וס' ד"ה פיסת) אמרינן דקסתמיה דצעל הצית הוה יאוש ואם השליח קפא לן: או הסוף: תרומתו תרומה דל"ל כהני אמדתיך ה"ג ימא הכי וי"ל דהסם הוה כולה שיעור תרומה ויש שמומס כן: ויש שמומס כן לכך מני א"ל כיון שלא פירשת לי כהני אמדתיך: אלל מייפות אין רגילות לתרוס: ולכך לא היה לו לתרוס בשום ענין מהם בלא רשותו: מר וזוטרא א"א אב"א. וא"י ואמאי לא אלל האמר רבא פרק הגול צתרא (ב"ק דף קט.) אריסא: מנדפשיה קא זנן ויש לומר דהסם שהציא האריס מנית: ודמסתמא מנה שהגיע למתקן מציא אלל הכה שהציא מן הפרס: היה חושש מר וזוטרא שמה צשעת חלוקה לא יאמר לצעל דלע"פ סתמא טעול כנגד מה שנתתי להס ורצ אשי לא היה חושש ליה ולכך אלל קודס שצא מרי צר איסק משום דאריס מנדפשיה קא יתיב: דאין לומר שהיה סומך שיתרצה מרי צר איסק כשדעו: דהלכה כהני אע"פ דהשתא ניחא ליה מעיקרא לא הוה ניחא ליה: איסקרל

תורה אור השלם

1. כן תרמו גם אתם תרומת ה' מכל מעשריתכם אשר תקחו מאת בני ישראל ונתתם ממנו את תרומת ה' לארון הברית.
2. וכי יתן מים על זרע ויגף מנבליהם עליו קטאו הוא לכם: ויקרא יא לה מברכר יח כח

גליון הש"ס

גב' דהיה שליח. עין עינין דף ע"א ע"א מוס' ד"ה לך: שם לבוסתנא דמרי בר איסק. עין יבנות דף ע"א ע"ב מוס' ד"ה ר"א:

הנהרות הגו"א

[א] גב' ה"ג מסתברא. כיצ גירסת הריב"ז ומסתברא ובה אסם כו' וי"ל ואמאי צריכין לכתב אלל יפות הא שטוחו כמותו אלל ידעו: כי וכל זה למיזן דכחא כחן אלל א"ל (כ"ח דמלוא) שלא כמנין קדושין צו צו ועי' מוס' שס ד"ה אס כו' וא"כ י"ל כו' ואולי לשעמימיה שמתכו כחן ד"ה ה"ג כו' וי"ל כו' ועמ"ש רבינו צויד"ר פי' שליח סיק ע"י:

מוסף רש"י

אם חושש משום גול. אס מקפיד דומה לו שגולה. מה שעשה ודומה לו שגולה. אין תרומתו תרומה. דהשתא דלי הא קאמר אס מלאה עור יפות מלאה הית גולן (קדושין ב.) אס נמציא יפות מן תרומתו תרומה. דגלי אעמיה דליה ליה ואמרינן מלאה דשתי שלח מעיקרא דמי (שבועין ע"א.) בין כך ובין כך. כין שיש יפות כן שאין יפות מתין (שם.) תרומה רבא אליבא דאבי. במקום אבי ובשילוי שמה משנה זו ומתורמת לפי דרכו (טובה י.)

רבינו הננאל

נגב שניטל מהו ונתן לה, לאו נגב הוא שנגב סתרה, אבל היא נגב דקתינו גולן הוא שניטל בבלוי, ותר גוני גולן קתינו, חד גולן וחד ליטסום מוויין. ת"ש.

מוסף תוספות

- א. דאייירי בההיא דמתקול כנהר בירם דלקמן (כ"ד:) שיש בו מכשולות אבנים וסתית גדר שניעשים לדגים. מוס' ב. דרין דין סתמא נתיאשו כיון דאין בו סימן. רע"ב. א. הכי במאי עסקין. רע"ב. ד. וי"ל אס נתיאשו הצעלים דשמעניה בפרוש דאייאש, הא סתמא לא. פי' דלא שמעניה דאייאש דאע"ג דה"י צשעת שטיפה ולא רדפו מ"מ א"ל לא נתיאשו הצעלים אסור דהא הם יכולים להציל השתא, ואפי' יאוש שלא מדעת ליכא. מ"פ. א. אלא ששחקו ולא נתיאשו בפרוש. רע"ב. א. דלסקא דעתין דהיינו דקאמרין דיכול להציל בריוח. מ"פ. ז. פי' ד[ב]שלא רדפו בשעת שטיפה אינם יכולים להציל בריוח אלא ע"י הדחק. מ"פ. ח. וד"פ אס נתיאשו הצעלים הרי אלו של, טעמא דנתיאשו פי שיערנו בחלת שטיפה ולא רדפו. שם. ט. און לך אדם שיוכל להציל בריוח ויניח ביעת כו' להציל ע"י הדחק. שם. י. דהא דלא הציל בריוח היינו משום דלא הוה ידע בה בחלת שטיפה. שם. י"א. ואפילו שיש שלא מדעת לא הוה. שם. י"ב. אע"פ שוה הוא בס"פא, ודך לומר בס"פא בהריא מאי דאורי מריוקא דרישא. עמ"ק גס גולן (ועי' מרש"ל.) א. אפסא.

איקורא

ש. י"ד. דמפני שנתיאשו הצעלים ששטפה דאריסא ומו מלאה דאס סתמא לא מייאשי. עמ"ק גס לטן. י"ז. ויש הרבה בני אדם דרין לתרוס בעין יפה. מוס' קדושין מא: י"ד. ובטלה דעתך דאס דתי למה שאמרתיך. שם. י"ח. אלא [מ]הבנינים. שם. י"ט. כיון דאית ליה בגריה אימור. מוס' ה"ל"ס. כ. שמן השותפות קודם החלוקה יחייב להו. ה"ל"ס סמן ג. כ"א. ויתן לבעלים אחרים כנגדן. ה"ל"ס סמן ג. כ"ב. וה"ל כיוש שלא מדעת בדבר שאין בו סימן דלכי ידע ודאי מייאש. רע"ב.

ש. י"ד. דמפני שנתיאשו הצעלים ששטפה דאריסא ומו מלאה דאס סתמא לא מייאשי. עמ"ק גס לטן. י"ז. ויש הרבה בני אדם דרין לתרוס בעין יפה. מוס' קדושין מא: י"ד. ובטלה דעתך דאס דתי למה שאמרתיך. שם. י"ח. אלא [מ]הבנינים. שם. י"ט. כיון דאית ליה בגריה אימור. מוס' ה"ל"ס. כ. שמן השותפות קודם החלוקה יחייב להו. ה"ל"ס סמן ג. כ"א. ויתן לבעלים אחרים כנגדן. ה"ל"ס סמן ג. כ"ב. וה"ל כיוש שלא מדעת בדבר שאין בו סימן דלכי ידע ודאי מייאש. רע"ב.

יב א מ"י פ"א מהלכות
טומאת אוכלין הל' ב
ב פ"ב הלכה ב:
ב א מ"י פ"א מהלכות
גולה ופירה הלכה י
כג ע"ש ע"ש ע"ש ע"ש
ק"י כ"ט ע"ש ז:
כד ג א מ"י פ"א מהלכות
גולה ופירה הל' טו
ט"ו ס"ג ע"ש ע"ש ע"ש
ס"ד כ"ט ע"ש ז:
כה ה ע"ש ע"ש ע"ש
כז ס"ג ע"ש ע"ש ע"ש
כח מ"ח ס"ב כ"ט ע"ש ז:
כט ו מ"י ע"ש:
לד ז ה מ"י ע"ש הל' י
ו פ"ב הל' ה ס"ג ע"ש
טו ע"ש ע"ש ע"ש ע"ש
כס ע"ש ז:

רבינו חננאל

פ"א מיטן העשירי לידים, כגון
קשרת כריכות וכיוצא
בהן, שאם ידרשו ויחזרו
הקשרים ובטל הסימן,
וקנה סימן העשירי לידים,
רבה אמר לא הוה סימן,
ודני דרב דבר שאין בו
סימן, ורבא אמר הוה סימן.
ואקשי' עליה הרבא
ממתני', דקתני כריכות
ברשות הרבים הוה אלו
שלו, ברשות היחיד נוטל
ומכריז. מאי לאו דאית
בהו סימן העשירי לידים,
וברשות היחיד דשכיח
רבים ודמי עליה ובטל.
מיאש, לפיכך הרי אלו
שלו. אבל ברשות היחיד
דלא מודיעי חייב להכריז,
אלמא סימן העשירי לידים
לא הוה סימן, ודחי רבא,
לא מתני' ברביבא בהו
סימן חלל, ברשות היחיד
אמאי מכריז, מכריז מקום,
שהמקום הוא הסימן.
ורבה אמר מקום לא הוה
סימן.

מוסף תוספות

א. הוסיף קשה להם על
פ"י רש"י הא לאו הויקטא
הוא אלא מיטות ונימא
דמבעט מצוה ביש לה
סימן, אבל אינה מצוה
אפי' יש בה סימן שריא,
לכן פ"י תוס'. עמ"ק כ"ט
ג"ו ע"ש ע"ש ע"ש ע"ש.
ב. אה דרבי מאיר דנעשה
כצוה על ביתו שנפיל
כדאמרין לקמן (כ"ו:) גבי
האי דנפיל מיניה וזוהי
חלמה אפי' דמיית
ג. וארבע וכו'. טוס' ה"א.
ד. שבא ליד המוצא
קודם שירדו הבעלים
כשטיפה יהוה יאוש שלא
מדרע. ר"פ. ה. ופ"ה
דאפי' הוה מצי למיפרך
לרבא אלא האי דפרך
(הכין) היינו לאלומי
פירכיה, ודחוק הוא
דמשמע דפרך דוקא
לאביי, דקאמר דאיתותב
רבא, לכן ג"ל דלא מצי
פרך לרבא. ר"פ ופי'
קע"ש. ו. ע"י שהרקלים
גבוהים. מיתת ליעיבא.
והיינו דנקט תמרי דדיקא
שהרוח משירי
והולך אותם למרחוק
מהאילן ומתוך כך ניכר
מאיה אילן נפלו. מ"ס.
ז. כשאוטר אבידה מצאתי
במקום פלוני וזה אוטר
גלימא. טוס' ה"א.
ח. כדי ליישב מתניין.
טעמ' כ"ט ע"ש ע"ש ע"ש
כ"ט ע"ש ז.

איסורא דומיא דהתירא. א מה שמתיר אצורה ממנו ומכל אדם
ע"כ לא אלתריך קרא צידע¹ ומתיראש דהא אפילו
ואע"ג דלכי ידע אלס ומותרת צידע² אלא לא אלתריך אלא כי לא ידע³
אצורה מכל אדם ה"א איסורא דהיינו
מזוייה אלס כל אדם דאסור כה"ג
דלא (ו) ידעני דמיראש צין יש צו סימן
צין שאין צו סימן ואין להמיר אלא
דמיראש קודם דלמא לדידה דשריא
רמנמל: **מאחר דאיתותב רבא**
בו' ג' בשלמא לרבא אע"ג דלואס
שמתת האילן או בצמון לאילן אסירי
דחוזתו מוכיח עליו אלס ממיר שהרוח
מוליכן בצמון! דלא שייך חוזתו מוכיח
עליו אע"פ שבעלים סבורין שיפלו
תחת האילן מ"מ אם היו יודעין שהרוח
מוליכן מרחוק היו מתיאשין אלא
לאציי הא הוה יאוש שלא מדעת
שבעלים סבורים שיפלו תחת האילן
ולא יקחום עוצרי דרכים משום
דחוזתו מוכיח עליו ודמי להפילו
אותן שמתת האילן שרו אפילו לאציי
ט' דאחלא דשכיחי שקלים ורמשים
דמיראש וכו' דעצדי דנתיי' כ"ט
תאניס דלא"כ היו אסורים לאציי דהו
יאוש שלא מדעת דלמינו סוכר שיפלו
כיון דלא עצדי דנתיי' כ"ט וזמס
ומרוצים דאסורו כיון דלא עצדי
דנתיי' דלא"כ בני מחייה נינהו
מאי. בשלמא לרבא כיון דלכי גלמי
מיראשי השתא נמי מיקרי יאוש:
תויבותא דרבא. רבא ידע שפיר
הך צרייתא כדמשמע

קצת לעיל (דף כ"א): דקאמר צוטו
של ס' כ"ע לא פליגי דשרי כדבעינן
למימר לקמן אלא דלא דייק איסורא
דומיא דהתירא:
ו] **ברביתא מאי.** אם יש גדר
סביב האילן מי שרו
אותם שהרוח מוליך אותן חוץ לגדר
דוך עליו הלל העגלים סבורין
שזולג יפלו תחת האילן וס' ישמטרו
משקלים ורמשים:
אי דריבא סימן מאי מכריז. פירוש
למה נריך להכריז המוצא מאחר
שהאצור אין צו סימן ליתן ומשני
דוה מכריז שאתו שאצור יתן סימן
קודם וכן לקמן (דף כ"ב). דקאמר
כ"י ע"ש שלשה חזוור שלשה ויכריז
יוס אחד היינו נמי שהמוצא מכריז
והאצור יתן סימן * אך קשה דכפרק
אלו עוצרין (פסחים דף מט': ושם ד"ה ויש)
אמרין ע"ה אין מחזיקין על אצירתו
והאין אנו יודעין דאם הוא של
ע"ה ויש לומר דמיראש צמולא צמקוס
דשכיח ע"ה ורש"י שפירש דהמוצא
מכריז מקום שיאמר מלמתי חפץ
צמקוס פלוני והוא יאמר חפץ פלוני
ויקחנה ק"ק דהא תנן צפיריקין (דף
כ"ג): אמר אצידה ולא אמר סימנין
לא אמר כלום אלמא צמא צמא שמכין
החפץ אינו סימן וי"ל דהתם נמי לאו
משום שהוא משור לשקר שהפסיד
חפץ אלא משום דל"ל כי היכי דאת
אצדת חפץ ה"א יאמר אדם אחר הפסיד אצל הכ"א
מהדרין דאין רגילות
ששני צני אדם אצור חפץ זה כוה וצמקוס אחד ולפרש"י הוה מכריז
מקום דהכא פירושו ממש דומיא דמכריז מנין דשליה פרק קמא
(דף כ':) **ורבא אמר מקום לא הוה סימן.** ולפי דסבירא ליה לרבא
מקום לא הוה סימן הוורך לומר דפי' העשוי לידים לא הוה סימן!
אין

אין צני יוסן. ולא אמרין כיון דהשתא ניחא מהני הא דעתא
למעיקרא ותיהו הכשר. וקשיא לרבא: כסיב פי יתן. ולא כמיב כי
יומן: לדעת. שידע צנתייה והוכשר צעניו ועודוהו הטול עליהן
עדיו הן צנתימו: ממנו. קרא ימירא הוה לאשמועינן שאינו אצור
אלא הימנו: ואיסורא דומיא דהתירא.

אין בבי יותן * טעמא מאי לאו משום דלא
אמרין כיון דאיגלאי מולתא דהשתא ניחא
ליה מעיקרא נמי ניחא ליה שאני התם
דכתיב ובי יתן עד שיתן אי הכי רישא
נמי התם * כדרב פפא דרב פפא רמי כתיב
כי יתן וקרינן כי יותן הא כיצד בעינן כי
יותן דומיא דכי יתן * מה יתן לדעת אף כי
יותן נמי לדעת ת"ש * דא"ר יוחנן משום
רבי ישמעאל בן יהוצדק ימנין לאבידה
ששטפה נהר שהיא מותרת דכתיב * וכן
תעשה לחמוור וכן תעשה לשמלתו וכן
תעשה לכל אבידות אחך אשר תאבד ממנו
ומצאתה מו שאבודה הימנו ומצויה אצל
כל אדם וצאתה זו שאבודה ממנו ואינה
מצויה אצל כל אדם ואיסורא דומיא דהתירא
מה היתירא בין דאית בה סימן ובין דלית
בה סימן שרא אף איסורא בין דאית בה
סימן ובין דלית בה סימן אסורה תיובתא
דרבא תיובתא * והלכתא כוותיה דאביי
* בי"ע"ל ק"ג * א"ל רב אחא ברביה דרבא לרב
אשי וכי מאחר דאיתותב רבא הני תמרי
דזיקא היכי אכלינן להו אמר ליה כיון
ואו דאיכא שקצים ורמשים דקא אכלי להו
מעיקרא יאושי מיאש מנייהו * יתמי דלאו
בני מחילה נינהו מאי אמר ליה באנא
בארעא דיתמי לאו מחזיקין מוחזק ועומד
מאי כרבתא מאי אמר ליה יאסירן: כריכות
ברה"ר הרי אלו שלו: אמר רבא ואפילו
כדבר שיש בו סימן אלמא קסבר רבא סימן
העשוי לידים לא הוה סימן רבא אמר הלא
שנו אלא כדבר שאין בו סימן אבל כדבר
שיש בו סימן חייב להכריז אלמא קסבר
רבא סימן העשוי לידים הוה סימן ואיכא
דמתני' להא שמעתא באנפי נפשה סימן
העשוי לידים רבא אמר לא הוה סימן ורבא
אמר הוה סימן תנן כריכות ברה"ר הרי אלו
שלו ברה"י נוטל ומכריז ה"ד אי דלית
בהו סימן ברה"י מאי מכריז אלא לאו
דאית בהו סימן וקתני ברה"ר הרי אלו
שלו אלמא סימן העשוי לידים לא הוה
סימן תיובתא דרבא אמר לך רבא לעולם
דלית בהו סימן ודקא אמרת ברה"י מאי
מכריז מכריז מקום ורבה אמר מקום לא
הוה סימן דאיתמר מקום רבא אמר לא הוה
סימן ורבא אמר הוה סימן * ת"ש כריכות
ברה"ר הרי אלו שלו ברה"י נוטל ומכריז
רבה היכי מתרין לה ורבא היכי מתרין לה
רבה מתרין למעמיה בסימן ורבא מתרין
למעמיה במקום רבה מתרין למעמיה בסימן
כריכות ברשות הרבים הרי אלו משום
דמדרסא

ל. רבא דלמר טעמא דרה"ר משום דנדרס מאי שנה אלומות:
ורבא. דמוקס לכריכות כשאין צו סימן מאי שנה כריכות ומאי
שנה אלומות: רבא מסרין למעמיה. דטעמא * דרשות הרבים
דכריכות משום סימן וצדכר שיש (א) צה סימן: צמקוס. טעמא
דכריכות * צרשות הרבים משום מקום וצדכר שאין צו סימן:
דמדרסא

16 [מכאן עד שאני
התם ליתא בבתי וכו' *
מרש"י] (ט) קודשין ע"ג:
17 [בבתי] נוטף מה
ולתן. ס. הוא כסס אשכנז
ויני דניחא ליה מה רב וכו'
א"ל הימנו: ד"ה רש"י,
18 [ד] לקמן ס. (ט) [ג"ל
ר' משעון וכו' בלוקט,
ולתן. ס. הוא כסס אשכנז
ויני דניחא ליה מה רב וכו'
א"ל הימנו: ד"ה רש"י,
19 [ג] כ"ט קמא ע"ג. מסהדין
[כ"ג]. (ו) [פסחים כ"ג].
20 [ה] [תוספתא פ"ב ה"ב].
21 [ט] ס"א דרבי. ופי' ש"ס,
22 [י] ס"א דרבי. (ט) [תיבת
לא ליתא בדפרודי ונוסף
ע"פ הרש"ל ופי' מהר"ם].
23 [י"ג] [תוספתא פ"ב ה"ב].
24 [ט] [ג"ל קודשין ע"ג].
25 [ו] [ד"ה רש"י ופי' ש"ס,
תורה"ה בי"ע לבי"ג].

תורה אור השלם

1 ובי יתן מים על ידע
ונפל מנבלתם עליו טמא
הוא לכת: ויקרא לו לח
2 וכן תעשה לחמוור וכן
תעשה לשמלתו וכן
תעשה לכל אבידות אחך
אשר תאבד ממנו
ומצאתה לא תוכל
להקעלם: דברים כ"ג

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה רבא
(ב) ופי' שיש בו סימן:
(ג) תוס' ד"ה איסורא
וכי' דלא ידע דמיראש צין:

גליון הש"ס

ג"כ בי"ע"ל ק"ג. עין
שבת דף קה"ה ע"א טוס'
ד"ה והלכתא ט': שם
יחסי דלאו בני מחילה.
עין צ"ב דף קמ"ג ע"ב
טוס' ד"ה וס': תוס' ד"ה
אי דריבא ב"י אך קשה.
עין משנת רש"י ח"ד
סימן י"ג:

הגהות הגר"א

[א] ג"כ דליא כ"ו. כ"ב
מחמת מתיקות. רמב"ם.
משא"כ שאר פירות. רמ"ם.
[ב] תוס' ד"ה כרבתא כ"ו.
כ"ב אלס דהמניס כמ"ב אלס
הקפיד והקפ"ו כי שחי
גילה דעתו שנה מלל:

מוסף רש"י

דכתיב כי יותן. היינו
צדדים ואע"ג דמחשבה
בעלמא הוא דלפילו נפלו
ממלא ויתא ליה הוה הכשר
ומיקרי כי יתן (קידושין
ט"ו). מנין לאבידה
ששטפה נהר שהיא
מותרת. הוואל ומיראשו
הבעלים (ב"ב ט"ו).

